

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupený JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem nám. T. G. Masaryka 25, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) RUKOV Ja + Va, s. r. o.**, se sídlem tř. 9. května 10, Rumburk, **b) ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín 4, **c) V. K.**, zastoupená JUDr. Jaroslavem Bártou, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 25, Plzeň, **d) Město Varnsdorf**, se sídlem Nám. E. Beneše 470, Varnsdorf 1, v řízení o kasačních stížnostech žalobce a osoby zúčastněné na řízení **V. K.**, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 11. 2008, č. j. 15 Ca 43/2008 – 107,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se zamítají**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 11. 2008, č. j. 15 Ca 43/2008 – 107, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 11. 12. 2007, sp. zn. UPS/520/2007/3, jímž bylo změněno rozhodnutí Městského úřadu Varnsdorf (dále jen „stavební úřad“) ze dne 28. 8. 2007, č. j. 328/7-2025/2005/Rozh/K-sú, ve věci návrhu na změnu územního rozhodnutí o umístění stavby: komplex služeb na p. č. 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 597 k. ú. Varnsdorf a plynová přípojka přes p.č. 8170/2 a 589/2 k.ú. Varnsdorf ze dne 2. 3. 1994, č. j. 332/7-466/94-sú. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a je řádně odůvodněno. K námitce týkající se dodržení koncentrační zásady ve správním řízení krajský soud uvedl, že stavební úřad nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením a upozornil účastníky

řízení, že námitky mohou uplatnit nejpozději u tohoto jednání. Stěžovatel uplatnil jednak ústně námitky a současně předložil spolu s V. K. (dále jen „stěžovatelka“) námitky písemně. V tomto případě tedy podle názoru krajského soudu nedošlo k porušení zásady koncentrace. Přesto, že námitky stěžovatelů byly vzneseny včas, když se tak stalo u ústního jednání, stavební úřad porušil zásadu koncentrace v průběhu následujícího řízení ještě několikrát. Účastníci řízení i dotčené orgány státní správy byly chybně poučovány o možnosti uplatnit námitky a tyto bez ohledu na zásadu koncentrace byly stavebním úřadem vyhodnocovány. Pro úplnost krajský soud poukázal na to, že porušení zásady koncentrace byl pouze jeden z důvodů, pro které krajský úřad svým předchozím rozhodnutím napadené rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2006, č. j. 328/7-2025/2005/Zamí/P-sú, zrušil. Proto krajský soud považoval tuto námitku za nedůvodnou. K námitce, že krajský úřad odůvodňuje své rozhodnutí tím, že spor o vlastnictví přípojek nepovažuje za podmiňující pro povolení navrhované změny územního rozhodnutí a že od vydání původního územního rozhodnutí již uplynulo více než čtrnáct let a v dané lokalitě se zcela změnila poměry, krajský soud uvedl, že vzhledem k tomu, že ve lhůtě dvou let od vydání územního rozhodnutí o umístění komplexu služeb, bylo na základě tohoto rozhodnutí vydáno stavební povolení, nemohlo dojít uplynutím času k pozbytí platnosti rozhodnutí o umístění stavby. Ze stavebního povolení i kolaudačního rozhodnutí vyplývá, že realizovaná část komplexu byla postavena zcela v souladu s původním rozhodnutím o umístění stavby. Z toho vyplývá, že inženýrské sítě, které byly v rámci realizované části komplexu služeb na dotčených pozemcích vybudovány, byly vybudovány v souladu s požadavky uvedenými v územním rozhodnutí a s vizí, že dojde k realizaci celého komplexu služeb. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že doposud realizované inženýrské sítě byly vybudovány v souladu s územním rozhodnutím a byly tedy kapacitně budovány v souladu s požadavky pro zajištění funkčnosti celého komplexu služeb, o jehož umístění bylo v rozhodnutí o umístění stavby rozhodnuto. Fakt, že došlo k realizaci pouze části plánovaného komplexu služeb, na uvedené skutečnosti nic nemění. Uvedená argumentace se v plném rozsahu vztahuje zejména na rozvod nízkého napětí, neboť podmínky vztahující se právě k připojení k rozvodu nízkého napětí byly beze změny do územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 28. 8. 2007, č. j. 328/7-2025/2005/Rozh/K-sú, kterým bylo nahrazeno původní rozhodnutí o umístění stavby komplexu služeb, převzaty. Z uvedeného vyplývá, že i v případě pouhé změny druhu umísťovaných objektů, která byla předmětem změny územního rozhodnutí, nelze při zachování původního řešení napojení na inženýrské sítě vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění stavby podmiňovat souhlasem stěžovatele. S odkazem na ust. § 40 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) krajský soud považoval namítanou skutečnost, že v mezidobí došlo ke změně vlastníků již realizovaných staveb a že došlo k rozprodání pozemků v rámci areálu různým subjektům, v daném řízení za zcela irelevantní. Stěžovatel i ostatní vlastníci nemovitostí v areálu, na který se původní rozhodnutí o umístění stavby vztahovalo, jsou podmínkami uvedenými v tomto rozhodnutí vázáni, pokud nedošlo rozhodnutím o změně rozhodnutí o umístění stavby ze dne 28. 8. 2007 ve spojení s napadeným rozhodnutím k jejich změně. Krajský soud se plně ztotožnil s názorem krajského úřadu, že nelze akceptovat tendence jednotlivých subjektů osobovat si právo určovat, zda přípojky přivedené do areálu komplexu služeb budou či nebudou využívány i pro další majitele objektů v komplexu, když toto napojení je vyřešeno platným územním rozhodnutím. Z uvedeného pak vyplývá, že vzhledem k vázanosti všech dotčených subjektů platným územním

rozhodnutím není pro povolení navrhované změny územního rozhodnutí o umístění stavby komplexu služeb podmiňující dořešení sporu o vlastnictví přípojek nízkého napětí. K tvrzení stěžovatele, že z projektové dokumentace vyplývá, že nedochází jen ke změně umísťované stavby, ale i napojení na inženýrské sítě, krajský soud uvedl, že skutečně došlo v souvislosti se změnou umísťované stavby i k podstatným změnám napojení na některé inženýrské sítě (např. na kanalizační řad, odvod dešťové vody či připojení na plynovou přípojku). Tyto změny jsou však podchyceny a vyřešeny v rámci podmínek pro umístění stavby, které vyplynuly ze změny územního rozhodnutí o umístění stavby. Ovšem sporná přípojka nízkého napětí a připojení nově plánovaných budov v rámci komplexu služeb k této přípojce zůstalo beze změny a podmínky ohledně elektroinstalace převzaté z územního rozhodnutí ze dne 2. 3. 1994, č.j. 332/7-466/94 sú, nepozbyly platnosti. Připojení k rozvodu nízkého napětí budov v areálu komplexu služeb tedy nebylo dotčeno rozhodnutím o změně územního rozhodnutí. Při zachování způsobu napojení na síť nízkého napětí by měl stavení úřad zkoumat pouze to, zda v důsledku navrhované změny nedojde k navýšení potřeby příkonu. Tímto se stavební úřad zabýval a dospěl k negativnímu závěru. Proto zůstalo ohledně připojení k síti nízkého napětí původní rozhodnutí o umístění stavby beze změny. K námitce stěžovatele, že krajský úřad se dopustil pochybení, pokud opravil rozhodnutí stavebního úřadu, které bylo vydáno na základě již neplatných vyjádření, krajský soud uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil, že v době vydání prvostupňového ani napadeného rozhodnutí žádné z vyjádření, stanovisek a rozhodnutí dotčených orgánů státní správy nepozbylo platnosti v důsledku uplynutí doby, na kterou byla jejich platnost omezena. Problematickými vyjádřeními jsou vyjádření společnosti Telefónica 02 Czech Republic, a. s., jehož platnost skončila po vydání prvostupňového rozhodnutí a před vydáním napadeného rozhodnutí a vyjádření Povodí Ohře, s.p., jehož platnost skončila ještě před vydání prvostupňového rozhodnutí. Stavební úřad i krajský úřad se dopustily určitého pochybení, pokud vydaly rozhodnutí o umístění stavby v době, kdy časově omezená platnost vyjádření některých účastníků řízení již vypršela, ale vzhledem k tomu, že časová omezenost vyjádření účastníků je projevem jejich svobodné vůle a není předepsána zákonnou úpravou, a vzhledem k tomu, že dotčení účastníci po vydání prvostupňového rozhodnutí, které jim bylo řádně doručeno, neuplatnili žádné námitky a nepodali proti tomuto rozhodnutí odvolání, nepovažoval krajský soud toto pochybení za takové, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě kasační stížnost jak stěžovatel, tak i stěžovatelka.

Stěžovatel své stížní námitky podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně poukázal na to, že ust. § 40 odst. 1 a 4 stavebního zákona nepočítají s variantou, že pozemky s částečně dokončeným areálem koupili dva různí vlastníci, přičemž on získal dohotovenou část areálu s čerpací stanicí, myčkou na auta a kompletní inženýrské sítě včetně rozvodu nízkého napětí pro celý areál. Vlastnictví těchto inženýrských sítí je tedy nutno při rozhodování o změně územního rozhodnutí brát v potaz, neboť se jedná o novou podstatnou skutečnost. Zásadní změna územního rozhodnutí se pak přímo dotýká jeho práv a právem chráněných zájmů jako účastníka řízení a jako vlastníka inženýrských sítí včetně rozvodu nízkého napětí. Stěžovatel je přesvědčen, že napadené rozhodnutí významným způsobem zasahuje do jeho vlastnických

práv, a proto by povolení navrhované změny územního rozhodnutí o umístění stavby komplexu služeb mělo být vázáno na jeho souhlas. Dále uvedl, že vzhledem k charakteru uvažovaných staveb nebyla zcela uspokojivě vyřešena otázka navýšení příkonu, kde se krajský soud spokojil s tvrzením krajského úřadu. Rovněž má za to, a že ani vyjádření ČEZ nebylo ke dni vydání rozhodnutí platné. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvedla, že nemůže v žádném případě souhlasit se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí krajského úřadu je srozumitelné a řádně odůvodněné. Toto rozhodnutí vychází z rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 8. 2007, jehož výroková část byla zčásti změněna a doplněna a ostatní bylo ponecháno v platnosti. Ve výrokové části rozhodnutí tedy zůstaly zakomponovány i podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby, které jsou překonány navrhovanou změnou umístění. Z obsahu výrokové části není jednoznačně zřejmé, kterých konkrétních pozemků a staveb se změna umístění stavby dotýká a v jakém rozsahu. Část podmínek původního rozhodnutí o umístění stavby z roku 1994 ponechal krajský úřad v platnosti a stanovil podmínky pro nově umisťovanou stavbu, část podmínek zcela vypustil. Krajský soud se pak dostatečně nezabýval napadeným rozhodnutím a rozhodnutím stavebního úřadu, které je jeho nedílnou součástí, a neposoudil srozumitelnost a jednoznačnost rozhodnutí. K dodržení koncentrační zásady v předmětném řízení stěžovatelka uvedla, že tato zásada v případě námitek stěžovatelů porušena stavebním úřadem nebyla. Od počátku v celém průběhu řízení stěžovatelé uplatňovali obsahově stále stejné námitky týkající se vlastnictví inženýrských sítí. Pokud došlo v průběhu řízení k pozměnění nebo úpravě námitek, pak jen proto, že došlo ke změně podkladů řízení. Stěžovatelka se domnívá, že v případě jakékoliv změny nebo doplnění žádosti o změnu územního rozhodnutí o umístění stavby je každý účastník řízení oprávněn podat námitky týkající se této úpravy, změny nebo doplnění. Stěžovatelka vyjádřila nesouhlas s názorem krajského soudu, že nelze akceptovat tendence jednotlivých subjektů osobovat si právo určovat, zda přípojky přivedené do areálu komplexu služeb budou či nebudou využívány i pro další majitele objektů v komplexu, když toto napojení je vyřešeno platným územním rozhodnutím a že spor vlastnictví inženýrských sítí a přípojek není překážkou pro vydání změny rozhodnutí o umístění stavby. Stěžovatelka je manželkou stěžovatele, veškerý majetek movitý i nemovitý je ve společném jmění manželů, z tohoto titulu je rovněž vlastníkem předmětných inženýrských sítí a přípojek. Rozsudkem krajského soudu došlo k výraznému omezení jejích vlastnických práv a je jí odepřeno právo se svým majetkem volně nakládat a nerušeně jej užívat. Rozsudek je tak v přímém rozporu s Listinou základních práv a svobod. Dále namítala, že krajský soud se zabýval pouze jednou úrovní sporu, a to napojením nově umisťované stavby na inženýrské sítě a přípojky. Nezabýval se však tím, že se nově umisťovaná stavba „dotkne“ stávajících inženýrských sítí a přípojek také tím, že je bude křížit, budou nad nimi postaveny budovy, stavby nebo zpevněné plochy. Z projektové dokumentace vyplývá, že část stávajících inženýrských sítí bude zrušena. Krajský soud se vůbec nezabýval tím, že část přípojky nízkého napětí prochází přímo v místě výkopů pro uložení nádrží na PHM. Stěžovatelé na tyto skutečnosti poukazovali v průběhu celého řízení. Rozhodnutí odůvodnil krajský soud tím, že podle ust. § 40 stavebního zákona jsou subjekty, které jsou právními nástupci navrhovatele na vydání původního územního rozhodnutí o umístění stavby z r. 1994, tímto rozhodnutím vázány. Krajský soud vyslovil názor, že územní rozhodnutí je platné a pokud bylo

započato s výstavbou první etapy komplexu nemůže již pozbýt platnosti. V souladu s ust. § 40 odst. 1 stavebního zákona však rozhodnutí o umístění stavby pozbývá platnosti též dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení navrhovatele, nebo jeho právního nástupce, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje. Takovým oznámením byla nepochybně žádost navrhovatele z 11. 9. 1998 o vydání stavebního povolení na stavbu tržnice. Kolaudační rozhodnutí bylo vydáno dne 7. 12. 1998. Stěžovatelka dále namítala, že řízení před krajským soudem se mimo pověřené zástupkyně žalobce (správně žalovaného) aktivně účastnily další tři pracovnice, které svými připomínkami vstupovaly do jednání, nahlížely do důkazních materiálů předkládaných právním zástupcem stěžovatelky a vyjadřovaly se k nim. Tím došlo ke zmatečnosti řízení a závažnému omezení rovnosti účastníků řízení. Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedl, že trvá na svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 4. 2008. Zamítnutí žaloby považuje za zcela oprávněné a kasační stížnosti za nedůvodné.

Osoba zúčastněná na řízení RUKOV Ja + Va, s. r. o ve vyjádření ke kasačním stížnostem uvedla, že krajský soud postupoval jednoznačně ve svém rozhodnutí v souladu se stavebním zákonem. Výstavba obchodního centra s čerpací stanicí PHM ve Varnsdorfu byla již projednána několikrát (stavebním úřadem, krajským úřadem a ministerstvem pro místní rozvoj) a vždy s kladným výsledkem. Přípojky byly skutečně vybudovány pro celý areál. Předmětné nemovitosti koupili dva vlastníci a každý z nich, jak vyplývá z kupních smluv, zakoupil přípojky na svých pozemcích. Z tohoto jednoznačně vyplývá, že stěžovatelé brání osobě zúčastněné na řízení v podnikání a nárokují si neoprávněně majetek v jejím vlastnictví. Osoba zúčastněná na řízení koupila tyto pozemky na základě kupní smlouvy ze dne 6. 11. 2001 a stěžovatel, který koupil sousední pozemky a stavby na základě kupní smlouvy ze dne 14. 12. 2001, byl seznámen se stavem nemovitostí, které kupoval. Jestliže se domníval, jak tvrdí, že síť na pozemcích koupených osobou zúčastněnou na řízení, patří do jeho vlastnictví, byl by proveden zápis do katastru nemovitostí v jeho prospěch. Tento zápis však proveden nebyl. V případě, že nesouhlasil se stavem kupovaných nemovitostí, mohl od kupní smlouvy odstoupit. Z těchto skutečností vyplývá, že jde pouze o zdržování stavby a účelové bránění v podnikání. Osoba zúčastněná na řízení má platné povolení ČEZ Distribuce, a. s. pro napojení obchodního centra a z něj jednoznačně vyplývá, že nedochází k navýšení příkonu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podaných kasačních stížností napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelé zejména namítali, že jsou vlastníky veškerých inženýrských sítí v areálu včetně rozvodu nízkého napětí a napadené správní rozhodnutí tak významným způsobem zasahuje do jejich vlastnických práv, a proto by povolení navrhované změny územního rozhodnutí o umístění stavby komplexu služeb mělo být vázáno na jejich souhlas.

Rozhodnutí o umístění stavby podle ust. § 39 stavebního zákona je rozhodnutím, v němž stavební úřad vymezí území pro navrhovaný účel a stanoví podmínky pro projektovou přípravu stavby, kterými zabezpečí zájmy společnosti v území, zejména soulad s cíli a záměry územního plánování, věcnou a časovou koordinaci jednotlivých staveb a jiných opatření v území a především péči o životní prostředí. Z tohoto rozhodnutí nevyplývá oprávnění ke stavební činnosti.

V daném případě se proto jak stavební úřad, tak následně i krajský úřad, v územním řízení zabýval pouze tím, zda umístění navržené stavby odpovídá požadavkům stavebních předpisů. Z tohoto hlediska pak také posuzovaly námitky stěžovatelů vyplývající z jejich nesouhlasu s umístěním dané stavby. Tento nesouhlas má původ ve sporu o vlastnictví inženýrských sítí v předmětném areálu, který vznikl v důsledku toho, že původní areál tvořil jeden celek ve vlastnictví jednoho subjektu, který byl později rozdělen na dvě části a na základě kupních smluv převeden do vlastnictví dvou různých subjektů. Řešení tohoto sporu však nepatří do pravomoci stavebního úřadu. Jestliže nesouhlas stěžovatelů s umístěním stavby nemá oporu ve stavebním právu, je nutno při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí o umístění stavby posoudit takto vznesený nesouhlas jako irelevantní. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že vyřešení otázky týkající se nutnosti souhlasu vlastníka inženýrských sítí nemůže žádným způsobem ovlivnit realizaci stavby, která byla předmětem územního řízení, a proto nebyly ani splněny zákonné podmínky pro přerušení řízení ve smyslu ust. § 137 stavebního zákona. Předmětná námitka je proto nedůvodná.

Nedůvodná je rovněž námitka stěžovatele, že vyjádření ČEZ Distribuce, a. s. nebylo ke dni vydání rozhodnutí platné. Podle obsahu správního spisu je toto vyjádření k navrhované změně územního rozhodnutí o umístění stavby datováno dne 23. 4. 2007 s tím, že jeho platnost je jeden rok od data vydání, tj. do 23.7.2008. V době vydání jak rozhodnutí stavebního úřadu (28. 8. 2007), tak i napadeného rozhodnutí (11. 12. 2007) bylo toto závazné vyjádření tedy platné.

Stížní námitka stěžovatele, že nebyla zcela uspokojivě vyřešena otázka navýšení příkonu, je námitkou nepřipustnou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Protože tedy nebyla uplatněna v žalobě, Nejvyšší správní soud se jí nemohl zabývat.

Námitka stěžovatelky, že v níž vyjadřuje nesouhlas se závěrem krajského soudu, že napadené správní rozhodnutí je srozumitelné a řádně odůvodněné, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nedůvodná.

Stěžovatel v žalobě pouze obecně uvedl, že „skutkový závěr, který správní orgán učinil, nemá oporu ve spisu, je v rozporu s obsahem spisu, je nesrozumitelný a chybí dostatek důvodů pro rozhodnutí.“ Nenamítal tedy nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí, ale pouze nesrozumitelnost skutkových závěrů, protože nemají oporu ve spisu a chybí důvody pro rozhodnutí. Takto obecně formulovanou námitku pak konkretizoval dále v žalobě tak, že nebyla porušena koncentrační zásada, že krajský úřad se dopustil pochybení, když tvrdil, že stavební úřad nepostupoval v souladu se zákonem a věcně neposoudil a nevyhodnotil opodstatněnost a oprávněnost námitek stěžovatele a řízení

počtvrté přerušil, dále že krajský úřad nevzal na vědomí, že od vydání územního rozhodnutí již uplynulo více než čtrnáct let a zcela se změnila poměry v dané lokalitě, že z projektové dokumentace a ze spisu jednoznačně vyplývá, že se jedná o podstatnou změnu nejen umísťované stavby, ale i napojení na inženýrské sítě, že tvrzení krajského úřadu o tom, že spory o vlastnictví inženýrských sítí a souhlas jejich vlastníka nemohou ovlivnit naplňování platného územního rozhodnutí, je v přímém rozporu se zákonem, a že se krajská úřad dopustil pochybení tím, že opravil rozhodnutí stavebního úřadu, které bylo vydáno na základě již neplatných vyjádření. V této souvislosti Nejvyšší správní soud uvádí, že pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.]. Jestliže stěžovatel v žalobě nenamítal nesrozumitelnost správního rozhodnutí, pak krajský soud, který se touto otázkou stručně zabýval, překročil rámec žaloby. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se však nejedná o vadu, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Vyjádřila-li stěžovatelka v kasační stížnosti názor, že zásada koncentrace řízení v případě námitek uplatněných stěžovateli v územním řízení nebyla stavebním úřadem porušena, je tato otázka v dané věci zcela irelevantní. Problematikou porušení zásady koncentrace řízení stavebním úřadem se krajský úřad zabýval ve svém rozhodnutí ze dne 30. 6. 2006, č. j. UPS/353/106854/06/Berg, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2006, č. j. 328/7-2025/2005/Zamí/P-sú. Toto rozhodnutí však nebylo předmětem soudního přezkumu a stavební úřad poté vydal nové územní rozhodnutí o umístění stavby ze dne 19. 9. 2006, č. j. 328/7-2025/2005/Rozh/P-sú, které bylo opět krajským úřadem zrušeno, a to rozhodnutím ze dne 13. 2. 2007, č. j. UPS/885/2006/5. Stavební úřad opět vydal dne 28. 8. 2007 další územní rozhodnutí o umístění předmětné stavby, č. j. 328/7-2025/2005/Rozh/K-sú, které bylo změněno žalobou napadeným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 11. 12. 2007. V tomto napadeném rozhodnutí se už krajský úřad otázkou nedodržení zásady koncentrace řízení vůbec nezabýval.

Stěžovatelka dále namítala, že se krajský soud zabýval pouze jednou úrovní sporu, a to napojením nově umísťované stavby na inženýrské sítě a přípojky a nezabýval se tím, že se nově umísťovaná stavba „dotkne“ stávajících inženýrských sítí a přípojek také tím, že je bude křížit, budou nad nimi postaveny budovy, stavby, nebo zpevněné plochy. Rovněž tato námitka je edůvodná. Jak bylo již výše uvedeno, krajský soud je při přezkoumání správního rozhodnutí vázán žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žaloba neobsahovala žádnou námitku týkající se uvedené problematiky, nemohl se krajský soud zabývat tím, jak se nově umísťovaná stavba „dotkne“ stávajících inženýrských sítí a přípojek.

Stěžovatelka rovněž namítala, že rozhodnutí o umístění stavby z roku 1994 pozbylo platnosti v souladu s ust. § 40 odst. 1 stavebního zákona dnem, kdy bylo stavebnímu úřadu doručeno oznámení původního vlastníka předmětného areálu, že upustil od záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje, přičemž takovým oznámením byla nepochybně jeho žádost z 11. 9. 1998 o vydání stavebního povolení na stavbu tržnice.

Ukončení platnosti územního rozhodnutí může nastat, jen když navrhovatel oznámí, že upouští od celého záměru, k němuž se rozhodnutí vztahuje, nikoliv když hodlá tento záměr pouze změnit nebo nemíní pokračovat v jeho započaté realizaci. Jestliže tedy

byl záměr již zčásti realizován, jak tomu bylo v daném případě, nemůže rozhodnutí o umístění stavby pozbýt platnosti. Byla-li však realizace záměru již alespoň zčásti zahájena, je pak změna možná pouze formou změny územního rozhodnutí podle ust. § 41 odst. 1 stavebního zákona. V daném případě bylo rozhodnutí o umístění stavby vydáno dne 2. 3. 1994, následně dne 4. 5. 1994 vydal stavební úřad stavební povolení na I. etapu stavby komplexu služeb, a to čerpací stanice pohonných hmot, pneuservis, myčky osobních automobilů a inženýrských sítí pro celý komplex a poté kolaudačním rozhodnutím ze dne 10. 10. 1997 tento úřad povolil užívání realizované části komplexu služeb. Proto rozhodnutí o umístění stavby ze dne 2. 3. 1994 nemohlo pozbýt platnosti, a z toho důvodu je i tato stížní námitka nedůvodná.

Závěrem stěžovatelka uvedla, že „Řízení před krajským soudem se mimo pověřené zástupkyně žalobce aktivně účastnily další tři pracovnice žalobce, svými připomínkami vstupovaly do jednání, nahlížely do důkazních materiálů předkládaných právním zástupcem stěžovatele a vyjadřovaly se k nim. Tím došlo ke zmatečnosti řízení a závažnému omezení rovnosti účastníků řízení.“ Tato stížní námitka je zmatečná a nesrozumitelná, neboť podle obsahu soudního spisu žalovaný krajský úřad zastupovala pouze pověřená zaměstnankyně Mgr. L. K. a se žádnou jinou osobou krajský soud nejednal a stěžovatel zmocnil k nahlížení do spisu Mgr. V. D. a při ústním jednání jej zastupoval advokát JUDr. Jaroslav Bárta.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnosti důvodnými a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. je zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelé v řízení úspěch neměli a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly a ani právo na náhradu řízení neuplatnily (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. února 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu